

Лицата на миграцията

„Сви се малкото птиче-лястовиче в дъното на гърнето и затрепери от студ и мъка. Всички си отидоха. Отлетяха на юг неговите две сестричета. Изгуби се майчицата му в топлиите страни. Кой ще го стопли в тая дъждовна нощ?“
Ангел Каралийчев - „Майчина сълза“

Все още си спомням пълните със сълзи очи на майка ми, докато ми четеше тази трогателна приказка на Ангел Каралийчев, която и до днес вълнува малки и големи. Ето защо, когато чуя думата миграция, първо се сещам за тази на животните, които мигрират, за да избегнат суровите климатични условия, да намерят храна, да осигурят сигурност и условия за развитие на потомството си.

Миграцията е уникално и величествено природно явление. При животните то е грандиозно, защото те следват определен модел – колективно пътуване, предварително обмислено и с определена цел. За тях това е вроден инстинкт, който ги прави неподатливи на изкушения и безстрашни пред множество трудности в преследване на тяхната върховна мисия.

А защо мигрират хората?

Определението за миграция е: преместване на хора с цел смяна на местоживеенето. Но дали това определение изчерпва съдържанието на явлението? Този термин се използва, когато хората отиват на ново място и искат да се установят там по редица причини: бягство от войни, размирици или по политически причини, неудовлетвореност от икономическата ситуация в тяхната страна, водеща до мизерия и глад. Това не е просто туризъм, резултатите от това преселване са разпаднали се семейства, оставени в други държави деца, близки и приятели.

Миграцията не е ново понятие. Тя има дълбоки исторически корени. Причините за този процес не са се променили с векове. Едно потвърждение за това е Великото преселение на народите, породено от лоши климатични условия, нарастване числеността на варварските народи, желанието да се установят на място с по – благоприятни условия за живот.

Шансът да осигурят сигурност на децата си, както и спокойствие да растат и да се развиват в един мирен свят, продължава и днес да принуждава милиони хора да рискуват и напуснат родния край, и да поемат по изключително тежкия път към „неизвестното“.

Миграцията има много лица. Това са лицата на милиони хора с различни човешки съдби, които могат лесно да бъдат променени.

Изключително важна помощ за извършването на тази промяна е дейността на Европейския съюз, който дава подслон на множество бежанци и се грижи за тяхната интеграция. Интеграцията е процес, при който и двете страни са зависими една от друга. Този процес не е свързан със заличаване на собствената идентичност, а напротив, с обогатяването и запазването ѝ. За да бъде ефективна, трябва да има общ път на мирно съжителство. Това обаче трябва да бъде двустранен процес – тези, получили шанс да живеят и да се трудят в по-добри условия, трябва да зачитат законите на страната. Получили състрадание и помощ, те не трябва да ги използват като оръжие срещу другите. Те са длъжни да се интегрират в обществата, а не да се опитват да приспособяват обкръжаващата ги действителност към себе си. Пример за нетолерантост и незачитане на човешките права са зачестилите терористични актове из целия свят, именно на хора, приети да работят и живеят в друга държава.

Когато миграцията е желан и осъзнат процес, тя представлява риск, но и положителна възможност, ала когато е принудителна, тя е свързана с тъга, неудовлетвореност, разделени семейства и дечица, които подобно на малкото птиче лястовиче от приказката на Каралийчев, няма да усещат майчината топлина.

Миграцията днес е феномен, свързан с глобализацията. Тя е предизвикателство, изискващо толерантност и разбирателство. Тя е и възможност, предлагаща по-добър живот. Както е казал Уорд Фоли: „Не ни е даден добър или лош живот. Даден ни е живот. От нас зависи дали ще го направим добър, или лош.“ Затова всички трябва да работим заедно за по-добър, по-спокоен и по-мирен живот.

*Иван – Асен Крачунов
ГПЧЕ „Христо Ботев“ гр. Кърджали*